

Fikrət QOCA

VƏTƏN MÜHARİBƏSİ

*Vətən müharibəsidi...
Səksən beş yaşım var,
İşləyən əlim var,
Yeriyən ayağım var,
Düşünən başım var.
Balalarım, nəvələrim əsgərdi.
Pandemiya da bir yandan...
Başımın üstündə həyat yoldaşım var!
Sanki canım xəstəlikdən qorunmalı
Vacib sirdi.
Yazıq canım çöldə dövlətin,
Evdə övrətin,
Əlində əsirdi.
Ömrümün ən gözəl vaxtıdı.
Qisas almağa,
Qəhrəman olmağa,
Ölməyə,
Yenidən doğulmağa.
Elə bil kimsə mənə qarğış eləyib:
"Vətən müharibəsi dövründə,
Koronavirusdan öləsən evində".
Bundan alçaq ölüm olmaz.
Bundan ağır zülm olmaz.
Qoca bir çinar kimi,
Ayaqlarımla yerə əkilmişəm.
Elə bil yerlə göy arasında,
Çarmıxa çəkilmişəm.
Bu zaman zəfər fişəngləri,
Səmanı bəzədi.
Canım uşaq əlindən qaçmış
Şara bənzədi.
Uçdu asimana
Ulduz kimi yana-yana...
Şəhidlərimin ruhları idi,
Səmada sayrışan ulduzlar.
Qışqırırdılar: Ana! Ana! Ana!
Biz intiqam aldıq!
Zəfər çaldıq!
Qəhrəman olduq!
Alqış qazılərin, ordumuzun,
Dağ titrədən gur səsinə.
Alqış xalqımızın, yurdumun,
Alov saçan nəğməsinə, nəfəsinə,
Bu xalqın sərkərdəsinə.
İlham sənə, alqış, sənə!
Böyük Azərbaycan,
Qalxıb ilk pilləsinə.
Azərbaycan alqış sənə!*